

– Annyira beteg, hogy már beszélni sem tud? – Élesen felfakadt és csaknem kitért belőle a félelem, hogy a nő meghalhat anélkül, hogy világhosszágot gyűjtana neki. Még időben észbe kapott, nehogy hangot adjon a kételyeinek, de a nő úgy válaszolt, mintha olvasna a gondolataiban.

– Hát nem érti... még most sem?

– „Most”...? – A nő hangja úgy csengett, mintha egy pillanat alatt nagyon messzire távolodott volna. Szobalánya viszont, aki a csengőszó hallatán a szobába sietett, már ott állt mellette. – Nem értek egy kukkot sem. – Később aztán igyekezett meggyőzni magát, hogy gyalázatosan türelmetlen volt, olyan türelmetlenül beszélt, mintha csak fitogtatni akarná, fölényesen és szórakozottan, hogy ő ebben az egész ügyben tiszta és ártatlan.

– Ó! – mondta May Bartram.

– Fájdalmai vannak? – kérdezte, mihelyt a nő kinyitotta a szemét.

– Nem – mondta May Bartram.

A lány, aki időközben átkarolta úrnőjét, hogy a hálószobába kísérje, rosszállóan nézett rá, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy ellentmondjon; hanem ő, dacolva még ezzel is, újra megerősítette, hogy egy kukkot sem ért az egészből. – Akkor hát mi történt?

A nő társa segítségével ismét talpra állt, ő meg, érezve, hogy eljött a távozás ideje, gépiesen fölszedte a kalapját és a kesztyűjét, majd az ajtóhoz somfordált. De még várta a választ a kérdésére. – Aminek történnie *kell*t – felelte a nő.

(Folytatása következik.)

Szaniszló Judit

MEGINTAPA

2007 vége

Kéne egy jó nagy dráma. Olyan tenyeres-talpas, odabaszós, recsegős. Hogy mondjuk én vagyok Kádár János hangörököse, és egyszer csak nem tudok nem úgy beszélni, ahogy ő. És közben az is kiderülne, hogy nem is nő vagyok, hanem férfi, de néha, ha akarom, akkor megint tudok nő lenni mégis. Egy tenyeres-talpas, odabaszós hímnő Kádár János retorikájával, ügye. És írnék olyan verseket, hogy a kortárs irodalom megvezethetetlen színe-java zokogva hinné azt, hogy szerelmes belém, Kádár Jánosba, aki hol nő vagyok, hol férfi, hol meg nem is vagyok. Pedig csak a Ronsard-szonetteim által keltett rendhagyó agyhullámrezgések keltenék bennük azt az érzést, hogy – Weöres Sándor óta az első valódin valódi költőnő! – költeményeimet és velük együtt engem is meg kell egy életre szeretni. És mivel azt mondják, minden az agyban dől el, úgy dőlnék el s hanyatt nekik a kisagyuk legtitikosabb szegletében, hogy azt se tudnák, férfiak-e vagy nők, mint ahogy én se tudnám sosem. Pont mint most. Sem.

Ülünk az irodában. Konferenciabeszélgetés, ami persze nem is az. A Fejhanga dobol a gondosan felépített és gondatlanul lenövesztett műkörmeivel az asztali telefonja mellett, onnan kiabál kihangosítva élőgyenesben németbe, mi meg hallgatjuk, és bóloga-

tunk. Magyarul bólogatunk. A német nem látja, nem is értené. Ő németül bólogat, azt meg mi nem látjuk. Nem is értenénk.

Szóval így hallani lehet a német háttérzajokat, krschippff, papírzigegés, sok pergős err, nyakkendősuhogás, aztán snitt – schnitt –, hirtelen ott termék. Szóval hogy Eneszkában termék, frankón benne egy nyugatnémet sorozatban. Die Glückliche Familie, Unsere Tschimpanz Charlie, Schwartzwald Klinik, Áhim, Friccenbalden, Marienhof meg minden együtt így egyszerre. Tipikus nyugatnémet sorozatos filmszínekben ülök, túlexponált éles piros, sárga és kék vagyok. Sok a bukszus, mellettem svédasztalos reggelit reggelizik a családi házas család marmeládéval, három gyerekkel, két kutyával, csimpánzzal és bejárónővel. Minden középkorú nő élére van vasalva, sál, földszínek, piros rúzs. Itt még a másnapos vér – Notruf – is vörösen izzik, a borús ég is kék, a paraszt is montenbájk, és mindenkinek meg van csináltatva a foga, bár kicsit tényleg túlexponáltak. Szóval kiderült, basszus, hogy németbe’ tényleg minden eneszká, hogy ott minden kendős kutya szobatiszta, és hogy Kráncensinkenné – Frau Kranzenschinken – a mi cégünk eneszká kirendeltségében forgatja a mai napját, mi meg azt kapjuk kihangosítva ma reggel, egyenesen bele a blazírt és körömtelen Fejhangá zímensz – Siemens – típusú kézikészülékébe.

Egyszer (*kétszer?*, *háromszor?*) voltam kineziológusnál pár éve. Nem gondoltam róla semmit. Kimondtam, hogy kineziológus, és egy pillanatra bevillant a Galaktika magazin tipója, meg egy aneszteziológus képe egyszerre. Ennyi. Végül orvosnő volt civilben, középkorú, filigrán. A lakásába jártam. Papucsban kellett nála lenni, meg csendben, amikor rám figyelt. Először azt hittem, magamat akarom megérteni, de aztán észrevettem, hogy mindig csak őt vizslatom. Hogy milyen a szaga, amikor közel hajol hozzám, és milyen tollat használ, amikor házi feladatokat ír fel nekem kártyákra. Szóval otthon nem körkörüstem a bal karommal, nem mondogattam a mantráit, és doszt lettettem a táskám a földre, pedig az viszi a gazdagságot elfele. Hogy legalább neki jó legyen, azt hazudtam, hogy mindent megcsináltam. Azt akartam, hogy higgyen bennem. Igyekeztem nem röhögni, amikor olyat kellett tenni nála, amit az ember nem tesz, ha nem muszáj. Szótagokat énekelni, különböző csillogó kristályokat szisztematikus rend szerint bámulni, triviálisan megválaszolhatatlan – pl. hogy mi a bajod az emberi kapcsolataiddal – kérdéseket megválaszolni. Aztán utána fizettem egy tízest, azt hiszem. Végül is azt akartam, hogy neki jó legyen. Szerintem eléggé erősen hitt bennem.

Egy rohadt vibráló négyzetet nézek egész nap. Amikor beszélgetek, akkor kipislanatok a négyzetből, de aztán megint vissza. Úgy veszekszem a Fejhangával, hogy ég az arcom, és közben a saját vibráló négyzetemet fixírozom. Abból van az ebédem is, a négyzetből. Excel-táblába rakom az ügyfélszolgáknak, hogy mit kérek a tőzsdétől vagy a foodexpressztől, és a négyzeten kiíródik, mit kell fizetnem. Tegnap a donpepe négyzete volt rám páratlan hatással. Egy négyzetbe írom a verseimet is. Oda káromkodok. Időnként, úgy pár évente egyszer a négyzeten át leszek szerelmes. Azon át leszek féltékeny is – teljesítményre, mellméretre, tehetségre, flegmaságra, mikor mire. Baszki, egy vibráló négyzetbe teszem bele a lelkemet. Belehajtogatom és elmentem, minden nap, óráról órára, egészen lefekvésig.

Fogja a kis nyomorzásját mindenki. Odarakja mindig, ahol éri. A lábtörlőd elé, a gyomorszájadba, bele a még mindig durván érzelmi bal kamrádba. Vagy a jobb pitvarodba. Mindegy, mit szépítsük, az is lehet, hogy épp bele a szíved közepibe. Van, aki nem rakja azt sehova se. Cipeli a szájában. Attól olyan nehéz beszélnie, idegi alapon hányni meg nevetni is. Próbálkozni persze lehet, de tele nyomorzással a szájban nevetni, hát az nem egy esztétikus dolog. Vagy hát ha még esztétikus is, semmiképpen

sem egészséges. Befelé megy a sav, a nyál, még a könny is, ha már egyszer patetizálunk, baszki. Mert patetizálunk, baszki, meg ragozunk is közben, baszki. Az én anyám az ideggyenge, a te apád a nem beszámítható, az ő szívét töri össze az az áporodott ízé, ami valamikor az élettársi melege volt neki. Nekem ki az élettársam, neked mi a halálvágyad, neki mi a végzete. Satöbbim, satöbbid, satöbbi. Jeejeeje. Az a szívközpéfcasáró nyomorzsák, az baszki. Most az övé az enyémet tekeri, pedig senki nem akart semmit. Ő se az én szívnyakamba varrni a nyomorzsákját, én se az ő életét megváltani. Most itt fityegünk egymás nyakán, a lepke, Dzsuang Szí, a nyomorzsákjaink meg én, és fogalmam sincs, merre kell menni, baszki. Hogy most akkor melyik a melyikünk sötétsége, baszki.

2008

Nekem is vannak népszokásaim. Például amikor Csepelre megyek szakrendelésre, utána mindig veszek a Gyurinak két darab pamutbokszer a kínai áruházban. Ma persze elfelejtettem, a csirkés burekaszt elvette az eszem.

A szakrendelő a rendelés után kikísért a folyosóra, adott pusztit, ott, a várakozó többi beteg előtt, és elkezdte hangosan mondani, hogy mire kell figyelni az előjátéknál, és legyünk csak lazák, aludjunk minimum kézenfogva, és neki ugyan hátrahajló a méhe, meg negyvennapos a ciklusa, de mégis, még az orvosi alatt megtörtént vele a baj. A baj azóta persze sikeres harmincas közgazdász lett, aki manapság a neten próbál ismerkedni.

A vizitdíjasok sorában ekkor megállt az idő, mindenkinek megnőtt a füle, és ettől kezdve lassítva történt minden. Ott helyben elejtettem mind az öt receptet, az Ezadivatós 2008-as zsebnaptáramat, a bérletemből meg kiesett a Gyuri igazolványképe a gyógyszertár előterében. A Duna lassítva folyt a HÉV-ablakból, én meg lassítva ettem a burekaszmorzszakat a zsebemből.

Megintapa.

Van egy közös játékunk. Autószozi. Olyasmi. Megállunk a pirosnál a Tiszai felé menet, szól a Sláger, mindketten előrenézünk a szélvédőn kifelé, és egyikünk se mond semmit. A mozi azért fut. Néha azért ő is megszólal. Néha azért én is megszólalok. Óatinitinilány, például bármikor szembejöhét az az úthenger, akkor is, amikor nem számítasz rá. Tinidaaal, sőt, akkor leginkább. Ők tudják azt, hogy milyen az élet, metaforikus persze, de hiába vigyázol. Meg ne vedd túl komolyan az életet, tinidaaal. Aztán köd, zöldhullám és hírek. Begurulunk hátulról a parkolóba, oda, ahol az infrastruktúra és az elicésedések ellenére sem változott semmi. Leáll a motor, a gyújtás marad, szól az ABBA, és a szélvédővel szemben zúg az a nagy trafóház, amit már akkor is melankolikusán bámultunk, amikor Anyát vártuk haza Pestről egy továbbképzésről a Škodában, és ő nem icével jött, mert még azt se tudta, hogy egyszer majd lesz olyan, hogy icé, és amikor még hozott nekem ajándékba pizsamát a Skálametróból, Gyuszóra meg addig nagyiek vigyáztak a Győri kapuban, pedig öt évvel idősebb volt nálam. Szóval tekintünk előre meg vissza, ki-ki hogy. Ő komolyan néz előre, én is, de néha lepillantok a szivargyújtóba dugott derékmelegítőre, amit még akkor vett, amikor azt hitte, hogy bejárja Gyuszóval az országot, és ami most az én derekamat melegíti nagyon praktikusán. Megy a mozi. Meg hogy majd Ópusztaszer meg hadtörténeti meg vasúttörténeti múzeum, tolókokcsival. Beleteker a szívbe a tiamóremió, meg kell hagyni, nagyon profin átúszatták az ABBA-ból. Apa elmondja mindig, és én olyan hálás vagyok neki, hogy elmondja most is, hogy a Beatles előtt csak ez volt, a Csinkvetti meg a többi olasz, és semmi más. Meg hogy térdenállvajövkhozzád. Azt, azt a sztorit, amit szintén mindig elmond, és én mindig hálás vagyok neki érte, hogy egyszer szólt a nyitott Škodából a

Gianni Morandi a jászszentandrásai kempingben, és két olasz nő megállt, és mosolygott, és hangosan mondták, hogy á, Gianni Morandi!, és én ezt mindig úgy képzeltem, mint valami filmnoár magyar idillt, olyan Moór Marianná-st, amikor még ő is csak főiskolás volt, szóval ezt, ezt a semmicske sztorit a múltkor pont a gyógyszertári kanyarra időzítette. És most ülünk a trafóval szemben, kicsit vérekes a szeme, a haja félreáll, és mondja, hogy tudtam-e, a Szomorú vasárnapot egyszer az Armstrong, amikor Magyarországon volt, elzümögte fésűn és selyempapíron a Seress Rezsőnek a Kispipában, és hogy ő annak idején, amikor kiskatona volt, azért nem ment el a stadionba az Armstrongra, mert zuhogott az eső, és ezt ő a mai napig bánja. És még volt tizenkét perc az icéig, és elnézést kért, de nem kísér ki, mert beszélni még bír, többet már nem nagyon, és nevetve, igen, határozottan nevetve olyat mondott megint, amikor kivettem a hátsó ülésről a bőrröndömet, hogy kisfiam, ne vegyétek túl komolyan az életet, és olyan banálisan lett így elcseszve ez az egész, you are the dancing queen, hogy muszáj volt még egy utolsót a szivargyújtóra nézmem.

(Lehessen a sejteket maradásra bírni. Hogy azt mondom a jó sejteknek, te maradj, a rosszakra meg ráköpök, hogy pfőj, pfőj, te takarodj. Vagy ha valaki most azt mondja nekem, hogy szabad a szó és szabad a ránc, át lehessen írnom vagy beszélnem ezt az éjszakát, és az valamit enyhítsen ott, ahol valami elromlott neki úgy fizikailag. És akkor én végigírnám. Áthúznám magamra a ráncait, legalább valami gesztusféleképpen, hogy Apa, légy szíves, nézd meg, nekem is milyen jól állsz. Komolyan. Illetve viccesen is kicsit, hogy ne görcsöljön bele olyan véresen komolyan az a két középső ujjam, amit majd pötyögésre használok, mint általában is. Igazán lehetnének ilyen átlátható és áthágható hülye szabályok. Én fennmaradok éjszaka, kiírom magamból mindazt az egy hülye szóra végződő sok szót, amiről fogalmam sem volt, hogy bennem van, ő meg addig nyugodtan alszik, altató nélkül, és nem gondol a holnapira. Főznék egy teát, pisilnék is, jó, kicsit bele is aludnék, de feltekerném a kék takarékkizzós állólámpát, a Gépész közben motyogva sztorizna álmában, és azt is leírnám.

De mekkora egy agyrém ez, hogy elsiratom előre is, ez vagyok én, ezek vagyunk mi, ez a feltételes módi lefelé intonáló magyar virtus, inkább kelj fel, baszdmeg, és járj. Apa. A rosszra ráköpök, a jó itt marad. Légy szíves.)

Van még tizenhét percem, ma nem fogok tovább bent maradni, ezt még leírom. Szóval hogy milyen munkahelyen akarnék dolgozni, kérdezi. Hogy mi nekem a munkahely, mi nekem a munka, ami elvégezhetöm és szerethetöm, kérdezi.

Nálam ezzel baj van, válaszolom. Nem munkában gondolkodom, hanem munkahelyben, abból is leginkább a helyben, válaszolom. Szóval egy helyben. Legyenek úgy benne munkatársak, mint Anyának meg Apának voltak. Akiknek a legtöbbször nem is ismertem sehogy se, akit meg igen, abból – Marika néniéből – meg azt tudtam csak, hogy eljön velem ebédidőben az olcsójáték-boltba, és vesz nekem húsz forintért egy hajlíthatós babát a főutcán, és ez épp elég is volt. Csapatot építeni nem akarok. Szóval legyenek munkatársak. És legyenek olyan falapok a falon, meg olyan kis sematikus ábrák a nőivécé-ajtón, amilyeneket hétfőn a Kossuth rádióban láttam. Meg legyenek szagok. És legyenek, lehessenek néha gyerekek is, de ne kelljen tanítanom, valamit azért mégis mindenki tanuljon mindenből, és mindenki éljen meg annyiból, amennyiből én is szerényen megélek. És lehessen kávézni is kávéidőben kávéhelyen. Ne csak konyha legyen, ami ragad, vagy ha mégis csak ragadós konyha van kávézni, legalább legye-

nek ott munkatársak, falapok és szagok. Hogy úgy legyen mit befogadni ott, érted, ez azért fontos, nem? Tökig beleragadtam a szocializmusba, érted? Durva, nagyon durva. Munkahelyen akarok dolgozni, érted?

Kimegy a fiú a konyhába, leteszi a mobilt az asztalra, kihangosítja az mp3-at, ebédel lazannyét szósszal, és pont úgy szól neki, mint amikor Pali papó kimegy a hátsó kertbe, felakasztja a Szokolt az almafára, feltekeri, és ebédel könyöret möggyel.

Élet Presszó. Fiktív tábla kitenni kurzív.

A szépnek gondolt nők legyenek szívesek tekintettel lenni a csúnyának gondoltakra, ne alapozzák le, ne fésüljék meg, igenis vakarják el, és kérjük, ne visongjanak, a jól keresőnek mondott nők legyenek szívesek tekintettel lenni a közepesen keresőnek mondottakra, ne guccsi, ne mauríciusz ebéd közben hangosan, inkább dzsínsz kláb, turkáló, és kérjük, ne visongjanak, az erősnek és optimistának gondolt nők legyenek szívesek tekintettel lenni a gyengének és kishitűnek gondoltakra, ne énekeljenek, ne biztoggassanak, rontsák néha el, káromkodjanak, és kérjük, ne visongjanak, a soványnak gondolt nők meg legyenek tekintettel a kövérnek gondoltakra, tolják ki, mutassák meg, optikailag növeljék, növesszék, és kérjük, ne visongjanak, köszönjük.

A kaptafa maradjon a cipésznél.
(Legyél te az Úrral.)

Mondjuk, hogy az utóbbi hónapok egy nagy lassú kanyar összesen. A kanyarban lepotyogtak dolgok. Nincs remegős izgalom, a vérnyomásom is alacsony, a cukrom gyakran lemegy, nincs testem, testünk se, vagyis nem úgy, csak a fogyókúr. Mondjuk, azért neki van teste kicsit, mert fáj neki, fogyott is, meg érzi ott hátul, hogy van, létezik, de egyelőre csak közös ülés van, párna nem. A Fejhangja meg olyan sokszor, mint egy klasszikusan és jól felépített epikai mű, bevezet, tárgyal, befejez. Hideg tavasz van.

Apa és fia, ez mennyire fel lett dolgozva filmen meg könyvön, belefutok mostanában mindegyikbe, meg az anya és lánya, az is. De mi újság velem, velünk. Kérdezem, csendben, én, a lány, az apáé, sok vesszővel, kérdőjel nélkül, ugye.

Rájátszani annyi mindenre tudnék ugye. Hogy és amikor (itt az apám neve következik/áll/bukik) elvitt hajnalban, majd visszahozott. Hogy előbb oda, majd vissza, itt meg itt, így és úgy, akkor. És amikor igen. És amikor nem. És hogy miatta. És nem szólt. És azt mondta. És azt viszont nem mondta. És hogy halottak apja, bár sosem volt zsebkése. És hogy cigány vagy, indulattal kiabálhatva versmondókon, bár ez itt eléggé pontatlan, mert nem anya, meg nem is E/2. És mondjuk nem utolsósorban az apám ugye él.

Az apám él.

A Fejhangja. Szóval hogy van ebben valami hiábavaló. Hogy dolgozik, nagyon ott van, nagyon pörög, a két mobilja a gyerekülésbe be van hajintva, repeszt a felülmotivált fejhangja mindig, és amikor pénteken ellátogatunk hozzá úgy félmunkahely-félmagán, kiderül, hogy olyan steril és olyan maximum 20%-os a privát szférája, amiben a porsem seggen csúszik ugyan a járólapon, de azon kívül semmi. Szóval hogy nem kompenzálja otthon semmi se ezt, amit mi belőle látunk. Se történetek, se családsgaz, se sütőpapír. Se egy elrontott vagy örökölt bútor, se egy kicsit már hájtekebb ikea, amire azért úgy lehet csorgatni az alkalmazottnak félmunkahely-félmagán a nyálát, de még

egy rendesen megmunkált egyedi bútor se. Csak a méretre szabott külkerületi nagybani praktikum, a bútorlapszag, a hidegtál egész fehér borssal, a homofóbia meg a digitális fotókeret. Paradicsomi környezet, kert, tér, obicsúszda. Hogy hova rakja ez a tárgyait meg a kipárolgásait, az igaziakat, vajon. Hova.

Volt ma minden, Miskolcon mindig van, még akkor is, ha elsőre ez nem látszik. Szóval apátia, anyátia, hurráopti én és te, hurrápesszi mi, így együtt, meg külön, még akkor is, ha elsőre ez nem látszott. Én tévéztem, hallgattam és gépeztem. Turkáló, temető majd holnap lesz.

A hangja remegett reggel. Nézte a plafont. Láttam a paplan felett, hogy mennyire vékony a teste a paplan alatt. Éjjel hallucinált és félt. Nem egészen így mondta, szerinte tisztítóvíz volt, pedig hát ő aztán tényleg nem egy metaforikus fajta. A fülébe folyt majd nem a pillanatnyi – sok van, egyre több – kétségbeesés, de kézzel letörölte, így már nem folyt annyira.

Aha. Nem tudom. Te vagy? Én vagyok valahogy, de amúgy nem. Nem tudom. Jó, hogy reggel kézzel az almát, meg késsel a pisztáciát, de azon kívül? Járok vécére, dobban a szívem, ha Anya hív, meg nincs időm semmire, erre se itt, de azon kívül? Oké, nap, előfordul. Süt, na és? De érted. Mindenki leírta az övét, miért írjam le én is az enyémet? Jó, szaglok. De azon kívül mi, érted? Nincs szókinccsem, hát nézd meg ezt is itt, névmásokkal tagadok, tő, alanyáll, nincs, mondom, nincs. Olvass dokkponthut, csiszolatlan gyémántokat, azokat. Kérdőjel, az van bezeg doszt, mint halottnak a csók, annyi. Gátat lehetne vele repeszteni. Meg szívburkot. Szaturáció, hipertónia, doktorház, ez a magyar ugar, érted? Neked van időd? Van kedved? Mozogsz rendszeresen? Nézel tévét, nem csak kereskedelmit? Kölyökrádió, volt ilyen is, tudtad? Kaptál elemet az órádba, van saját órásod, eléred zárás előtt? És a bankod? Lekötötted? Van mit? Akarsz lenni bárminek? Minek? Túlórázol? Minek? Gondolsz apádra? Ötkor bezár. Aha. Nem tudom. Dolgozol? Sírni szoktál? Segítenél? Egy százalék? Láttad? Lang Györgyi is hogy hogy. Hogy igen, hogy hogy nem. Kutya, elütik, rák, megöli. Kit hogy. Ja, hogy itt nem lehet élni. Aha, és akkor hol lehet? Te vagy? Azon – minden – kívül? Igen? Biztos? És milyen? Kettőre zártkörűre megyek, szomszédba, főnöknőhöz. Aha. Forwardolod? Beléírod? Válaszolsz?

Felszabtér. Úgy mondanám ezt úgy, ahogy a Felszabtér egy negyvenesnek az. Nekem Miskolcon van a Marx terem és a Bokányim, meg a Testvérvárosokom is, de azok is csak úgy helyileg vannak ott, nem 100% szívügyileg. Nincs kedvenc virágom, pedig az olyan nős. Nincs kedvenc író és kedvenc énekesem, pedig az olyan egyéniséges. Meggyőzhető vagyok arról is, akit pedig elsőre utálni szeretnék. Kedvenc cipóm sincs, csak negyvenkettesem, meg hármasmom, meg még egy négyesem is. Nem tudom azt idézőjel nélkül mondani, hogy szép napot, meg hogy további jó étvágyat, meg hogy őszinte részvétem. Leginkább sehogy se tudom őket mondani. Nekem nincsenek Gyurijaim, nekem a gyurizás nem áll a számra. Mondhattam volna persze janizást is, a lényeg inkább az -izáson van, nem a Gyurin meg a Janin. Nem vagyok senki belterje, és nekem sem az senkim. Nincsenek utcáim és zugaim. Minden kézzel írott naplóm három-négy oldal után véget ér. Tudok sírni a szappanoperákon és a hírtévé. Nincs sose időm. Nincsenek vonásaim. A benyomásaim olyan sárga foltok, amik az ütközés után három-négy nappal szoktak lenni a véraláfutásokból. Hogy úgy már majd nem nincse-

nek is benyomásaim. Benyomódásaim vannak. Ki-be horpadásaim, mint egy pillepalacknak.

Próbálgatom a sorközöket.

– Szép ernyő.

– Patika.

Nyomoz az iroda. A női vécéből, a női vécé egyik vécécsészéjéből véres nyomok vezetnek a csapig. Félig alvadt, cipővel kicsit elkent foltok. Vannak tippjeink a mire, a hogyanra és a miértre viszont már kevésbé. Ezt elgondolni is fuj. Az a két kollegina, aki menstruál, még bent sincs az irodában. Az irodai helyzet egyre fokozódik. Elszánt ügyfélszolgálatunk végigkérdez mindenkit, aztán meg persze hogy mindenki tagad. Én is tagadnék. Senki nem vörösödik el, mindannyian kemények vagyunk. Mi vagyunk kemények, nem az a valaki, aki csinálta.

Tizenhárom nő, férfi egy darab se. Mindenki ismeri mindenki ciklusát. Most akkor les volt vagy nem les volt, illet bezzeg nem kérdez ma senki.

Update: Már nincsenek foltok. Az, aki nemővölt, feltörölte. Tizenhárom megkönyebbülés egyszerre, némán lesütött szemekkel.

(Meg még az jutott eszembe, hogy minek is van nálunk férfitécé, és azt vajon ki takarítja. És hogy az hogy nézhet ki.)

(Tavaly volt Apa a munkahelyemen, de csak a vécéig jutott. Beljebb nem engedtem. Megbeszéltük, hogy majd legközelebb bejön, és bemutatom mindenkinek. Nagyon kellett pisilnie, azért jött föl. Akkor járt utoljára Pesten, azóta nem bír jönni.)

Szóval a férfitécé szűzies és tiszta. Két sárga matrica van a falon, hogy Ügyeljünk a tisztaságra; az egyik felkiáltójellel, a másik felkiáltójel nélkül. A hófehér piszoárokban lyukacsos gumibetétszerű valamik vannak, kissé sárgásak. A takarítónő hetente jár oda is. Át fogok nyergelni. *Átnyergelni*, érted.)

Az ember a legrosszabb szülő, Apa így mondja. Az elefántmama három napig várt, hogy a kiselefántja fel bírjon állni mellső lábbal, tudod, így térden állva bénázott, nem tudott felállni szülés után, de három napig nem. Remegett az Apa hangja, de költői volt, te, de költői, remegett, mint a kiselefánt térde az animal planeten. Meg azt mondta még, amikor a digitális hőmérő kültéri egységét csúszttattam vissza a sínbe a verandán, hogy el ne szerencsétlenkedd (szerencsétlen-kedd, érted, megjegyzem, mindezt vasárnap), le ne ejtsd, fogd inkább két kézzel, Kisfiam. De Apa legalább nagy k-val mondta.

És lőn hiányosság.

Istenem, mondat eleji nagy i-vel, kapd össze magadat, tele vagyok szégyennel és múlt idővel.

Csak le ne ejtsem, Kisfiam, csak le ne ejtsem.

Rokkantnak érzem, ó, állam, magam, mondta Láríka reggel az oszlopunk előtt. Jó, igazából annyit mondott csak, hogy rokkantnak érzem magam, azt viszont teljesen komolyan gondolta.

Láríka jövő hónapban bizottság elé megy. Négy éve is volt már egyszer, de akkor elkövette azt a hibát, hogy megmosta a haját, és rendesen, fiatalosan – kordnadrág, avonos orkánzatyor – járult eléjük, ahogy amúgy mindenki elé szokott. Idén viszont Láríka dafke nem fogja megmosni a haját. Sőt, mutatta a tövét, most direkt növesztem, Juditkám, lenövesztem ezt a vöröset, hadd legyen ősz, ahogy az isten is akarja, és felkötöm kontyba, mondta nekem Láríka. Ha elég bagyán is beszélek hozzá, adnak nekem havi tizen-

ötöt, mondta még nekem Lárika. És még azt is hozzátette meglehetősen röhögve, szinte utalva valami közös valóságmezőnkre mintegy Lárika, hogy színház az egész világ. De hogy ezt vajon honnan vehette, azt nem tudom. És még azt is elmesélte nekem Lárika, bár nem kérdezte senki, hogy a cébéából jön most, de nem a Király utcaiból, hanem a Bajcsyból, mert rájött arra, hogy a Piroska szörp a Bajcsyban háromhatvan, az üvegbetét meg huszonöt, viszont a Király utcaiban a szörp négyhúsz, az üvegbetét meg nyolcvan, szóval ő megveszi a Bajcsyban a Piroskát, felszódázza, és a fiával, aki a szakvizsgára készül, és későn jár haza, és későn kel, megissza, a Királyban meg szépen beváltja az üvegbetétet.

Tud élni, na. És még a bőre is szép. Túl szép. Nem fog ez semmit se kapni. Az a sok avonos cucc túl jól tett neki.

Elképzelem a következő érzés világnapját. Hozzám szólnak kedvesen, hozzá szölok kedvesen. Megdob kővel, visszadobok ugyanazzal. Beteg az Apa, sírok. Jól van az Apa, nevetek. Idealizál, nyelvvel csókol, szerelmes vagyok. Hátat fordít, türelmetlen, kiseretek. Elfelejt, haragszom. Haragszik, elfelejtem. Ting, éjfél, vége a napnak. Másnap van. Jól van az Apa, sírok. Figyelmetlen, haragszom. Jól vagyok, fáj.

Terus tanti élt kilencvennégy évet. Nem írt könyvet, nem volt miniszterasszony, nem hullajtotta vérért sem közügyért, sem magánügyért, nem volt Magyarország sehanyadik női semmije se. Ez eddig nulla másodperc. Viszont Viharnak hívott engem. Jön a Vihar. Ez kimondva két másodperc. Ebből a kilencvennégy évből tehát mondjuk párszor két másodperc volt az, amikor mondogatta rám, hogy jön a Vihar. Meg amikor kilencvenhárom éves volt, akkor annyira el volt már meszesedve az agya, hogy egyszer Tóni nagypapa elhozta kocsival Pécsről Miskolcra, és akkor mondta a Terus tanti, hogy nézze, Tóni, ebben a házban lakik a fiam. És a Tóni az a fia volt. Ez a történet elmondva kilenc másodperc. Több történet most nem jut az eszembe, de legalább gondolkodom rajta. Ez fél perc plusz. Kb. kétévente előkeverednek a régi fényképek is. Az kétévente húsz másodperc szóban. Itt ül, itt áll, itt már öreg, itt még fiatal, itt mosolyog. Van egy közös kép Terus tantiról meg Nagypapáról a Manyi nénitől örökölt komód felett. Így tehát ha arra járunk, Manyi nénire is és Terus tantira is jut napi párszor egy másodperc nézés tuinvan. Nagypapa meg olyan cuki a képen, mint egy lány, szóval ez plusz napi egy másodperc per Nagypapa. Manyi néni amúgy átlagban kéthetente öt másodperc. Gonosz asszony volt, leginkább szidni szoktuk. Bár jut eszembe, tegnap el kellett mesélnem, hogy hol állt a Szarátov hűtője, meg honnan nézte a Kékest abban a szobában, ami most az irodánk. Ez pár perc plusz is megvan éves szinten. Terus tantira egyszerűen nem emlékszem. Kilencvennégyeszer háromszázhatvanötöszer huszonnégyeszer hatvanszor hatvan – kétmilliárd-háromszázhatvannégymillió-háromszáznyolcvannégyezer – másodperc kontra pár száz másodperc per év, mondjuk. Kábé. Jó, igaz, csak ez az egy bejegyzés eltartott vagy tíz percig. A számológépet viszont nem kerestem sokáig, az pont kézre esett. Szóval Terus tanti lassan még így is jócskán túllépi a sokéves örökélet-átlagot.

János bácsi ketreche zárt oroslán a vastagbél-ambulancia előtt, jár-ke fel-alá, oda-vissza, van sorszáma, kék hatos állat. Angéla nöstény nővér macskaféle, de lehet, hogy pont inkább gazella, átlátszó nöstényköpenye alatt nösténytanga. Kék ötös hiéna beelőzi kék négyes visszeres lajhárt, ebből még verekedés is lehet, megremeg az ambuláns patikátévé is az ajtó felett, az a lapítottféle. Misi bá feje nyeklik-nyaklik, az előbb evett, most a sarokban emészt félálomban, kezében kék tizenkettes, van idő. A délutáni turnus friss,

üde, fiatal, Tű doktor szeretettel várja minden kedves rózsaszín számos betegét a vip-ketrecben. Angéla fázik, kell a nősténykardigán. Itt vérszag van mindig, aztán persze homlokon csapom magam, hogy hát persze, vérszag, az. Rozsdállnak az összehegesztett fémalapon műanyag lapos széksorok, és csak az, valójában ez csak az. A vérszag.

A női lélek bugyra a segg.

De tényleg minden metaszplín és dekadencia meg tarkónfogós sírvavigasz nélkül: ma egy tál kukacos meggy és egy zacskó aludttej nyelvespuszított(!) a hűtőszekrényemben, a gyűrűmből(!) kifolyt a tinta, én nem minden pátosz nélkül lenyeltem egy buszmegállótáblát(!) meg egy vonósnégyest keresztben, illetve(!) Lárrika – ennek a szép barna lánynak dombon van a pláza – meghozta az avonos bőrkeményedés-gátlót a limitid ódeparfümmel és a revitalizáló tropikus tusfürdővel egyetemben(!).

Reggel még egy kicsit nehezen ment, de végül is lecsúszott. Meg se álltam három szelet barna kenyérig. Anya csinált Apának tejfölös túrót, amit mi általában körözöttnek hívunk, de ebben nincs juhtúró. Pirospaprika van benne, meg tejföl, meg túró meg só meg néha zöldhagyma. És erre a maradékra, amit Apa meghagyott, még vágtam vékonyan a lángolt kolbászból, és mondta Anya, hogy egyek hozzá ilyen nagyszerű paradicsomot, amit Klárrika hozott a kettővel odébbi szomszédból a napokban. Apa is meg-evett egy felet, és ez akkora, hogy még a fele is kitesz két hagyományos paradicsomot, szóval a fél paradicsom nagy szó. Olyan ez a paradicsom formára, mint egy kis tök, a csumája szétterjed, egyben képtelenség kivágni, és édes, mindenhol édes, a magos része sem átlátszó, hanem sűrű piros édesség kis csumadarabokkal. Ez a Klárrika nem a pesti Lárrika, ez egy tehetős miskolci Klárrika, aki remek ételekkel szokott minket elhalmozni. Tejet nem ittam hozzá, nem nagyon szoktam, kávé se, nem szeretem az ízét. A három szelet kenyér után viszont ettem még egy sárga bélű őszibarackot, amit szintén Klárrika hozott, akinek valamelyik ügyfele hozta. És ittam egy citromos teát, de majdnem hidegen, mert közben felmentem Apához is beszélgetni, meg lehozni a tényérjait, de közben sírt kicsit, és mesélt a félelmeiről, meg megmutogatta a Kunffy-albumban a képeket, szóval a beszélgetésből az lett, hogy fogtam a sós, paradicsomos létől megkásált tényért, néztem előre üvegesen, és hallgattam, ahogy elmondja, hogy csináljak holnap tócsnit, de csak akkor, ha nem teher. Hogy lenne az. És közben meg kihűlt a lent hagyott teám. Buktát is csinállok holnap, meg kakaós csigát is, de ezt még ma délelőtt kitaláltam. A karácsonyi bejgliken kívül sose volt még dolgom kelt tésztával, itt az ideje kipróbálni. Klárrika a héten hozott egy böszme nagy karalábét is, ilyet én még nem láttam, akkora, mint egy fejes saláta. Na most ez vagy biopiacos, mert Klárrika csak ott vásárol, mióta kiderült, hogy súlyos szívproblémája van, meg hát na, mondjuk ki, meg is teheti, vagy pedig valamelyik ügyfelétől kapta. Vagy a hátsó kertjéből van. Meghámoztam azt is, még nem döntöttük el Anyával, mit fogunk belőle csinálni, de a karalábé az jó, azt szeretjük mindannyian. Vízbe tettem négy nagy darabban, ott nem színeződik el. Esetleg kirántjuk, mint a tököt, és akkor lehet a tócsnival enni. Aztán csengetett Klárrika, a teraszon főztek ebédre halászlét, azt hozott, meg mellé túrós csuszát, de valami nagyon különlegeset. Azt találgattuk, mi lehet a pörcc rajta, mert hogy nem szalonna, az tuti. Vagy csülök, vagy oldalas, de a túró sem sima bolti, mert nagyon jó íze van. Klárrika tegnap kacsaszárnyat is hozott, meg kacsatepertőt, ő sütötte ki otthon, Apa egész sokat evett belőle. Anya tegnap csinált tökfőzeléket, Apa azt kért ma ebédre langyosan, meg hozzá fasírtot, de azt hidegen, ami nem volt egyszerű, mert Anya frissen sütötte ki a fa-

sírtot, szóval még meg kellett várni, míg teljesen kihűl. Apa azt ette, mi meg a Klárika csuszáját. Küldött pogácsát is, a tetején sajttal, de hogy ebben még valami van, juhtúró vagy valami, az biztos, mert nagyon finom. Esetleg a sajt sem sima trappista a tetején.

Van az a régi játék. Ó, te drága Klementina, nicsak, egy bicsak, nem is bicsak, hanem. Légiesebben. Részegebben. Dadogósabban. És mindig a kutyaól előtt kell játszani, ami valójában sosem volt kutyaól, csak Nagyapa kezdte el így hívni a legkisebb fászkamrát a ház alatt valamivel, aztán Apa is folytatta. Nem ezt akartam. Feszesebben, feszesebben.

Enném meg? Nem enném meg. Még él. Nem eszek élőt. Halottat se. Megérteni próbálok. Jó, úgyse fogom. De akkor ki akarom mondani. Mit akarok kimondani. Mit állítok. Menni fel, mint egy mondat ágrajzában. Kinek a kockás teniszütős pólója. Hogyan vasal Anya. Mit vasal Anya. Miért nagybetűs minden Anya és Apa. Hány kiló az Apa. Mit érez az Apa. Mit rugdos alvás helyett az Anya. Egyszer csak vége lesz. Egyszer még a végének is vége lesz. Gyerekesebben, gyerekesebben.

A Földnek is vége van egyszer, a gömbölyűség nekem nem perspektíva. Becsukom, nincs, kinyitom, van, az ágy alatt valaki lakik, a dadus néni mindig öreg volt, Marika néni sose fog meghalni. Ne rángass. Ne ültess le. Ne magyarázd. Kell az a nyalóka, mert a nyalóka jó. Ha elveszed, sírok. Ha pofont adsz, vissza akarom adni, de védem az arcom. Az arcom kicsi, a tied vagyok, te csináltál. Csuklok a sírástól, nyalom a szám fölött a taknyot. Sós, finom, de sírok. Adj, mert kell. Vegyél föl. Tegyél le. Fektesz, mesélj, álmos vagyok. Minden, ami jó, kell, mindig kell. Olyan nincs, hogy nincs. Legyen. Csinálj. Te tudsz, én nem. Laikusabban, laikusabban.

Meg fog halni. Meg fogok halni. A szomszéd néni unokája meg fog halni, az állatkerti orrszarvú meg fog halni, az éjjelnappalis kiscsaj meg fog halni, Miss Universe meg fog halni, a leszerelt határőr meg fog halni, a tárca nélküli miniszter unokája meg fog halni, a barátnőd meg fog halni, az utolsó mohikán meg fog halni. Van, és majd nem lesz. Mindenki meg fog halni. Valakik mégis mindig élnek, egyszerre sokan. Annyi meghalás ellenére. Lehet róla mesélni, egy darabig még. De aztán az is meghal, aki mesél. Akinek meséli, az él még egy darabig, de aztán az is meghal. Előtte még mesél annak, aki él, tovább él, mint ő, még azelőtt, hogy ő meghal. Leviszi a szemetet, mielőtt meghal, tud járni, mielőtt meghal, tud tolokocsit hajtani, mielőtt meghal, nem hány ki mindent még sokáig, mielőtt meghal, feláll a füttyje elég sokszor, mielőtt meghal, növeszt melleket, kicsiket vagy nagyobbakat, mielőtt meghal, látja, fogja a mellét valaki, mielőtt meghal, mesél, mielőtt meghal. Tömörebben, tömörebben. Vagyunk, majd nem, pedig de jó, mikor igen, és de szar, amikor valaki egyszer csak nem. Nekem, persze, de neki is. Hát csak fel kell fognia. Élősebben, élősebben.

Élni élős, mostos, levős, igenes, vanos, nem nem levős, a kibaszott kurva életbe.

Enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni, enni. Csak elszámolom valahogy ezt az ürességet magammal.

Iszonyú hangosan és harsányan, kis nyálbuborékokat fröcsögve tudok néha sztorizni itt bent. Akkor veszem észre, mennyire hangos vagyok, amikor csend lesz utána. Ilyenkor annak a történetmesélőnek érzem magam, aki azt gondolja, mond valamit, közben a többiek meg azt, mennyire nem. Az adatok pontatlanok, és félbemaradnak, a poentírozás nem ül, artikulálnom bajos. Szerintem jól érzem.

Kéne egy esztétikus magas sarkú. Meg kéne tanulni magassarkul.

Tegnap.

Megpróbálok. Feljebb húzom a takaródat. Látod, ott ülünk a jászapáti kempingben, rajtad az a remek frottírpizsama van, ami most rajtam. Kék, lila, zöld. Igazi menő kilencvenes évek. *Dzsesszes, evribadis*, ahogy te mondod. Véraláfutások a mellkasodon. Beleejtem ugyan a sátor fémlapjait a patakba, de inkább röhögsz, mint lecseszelsz akkor. Pedig általában lecseszelsz. Lebicsaklik mindig a szád. Együtt főzzük azt a rohadt lecsót, amit azóta eszek csak meg. Spirálban ég a szúnyogriasztó az asztalon. Mi az, hogy nem nézel sehova. Értelmesen nézz rám, cseszd meg. A szeptemberi Holmit várd meg még, légy szíves. Az októberit már nem viszem utánad. Cseszd meg. Menjünk el a kemping végébe fogat mosni. Te világítasz. Ne a plafont, hallod?

Ma.

Ma meghalt Apa.

Lehet, hogy pont ezt nem kéne, hogy nézd, ez az a romlott borsóleves, amit még akkor főztünk, amikor, és én kiöntöm, ez meg a párnahuzata, aminek babaillata van, és én nem mosom ki, és nézd, ezt a virágot még ő, és nézd, ahogy a muskátli elvirágzik, pedig a múlt héten még, hogy nézd, az autó, amivel Anya rááll a fűre, aztán meg az autó, amivel elviszik, a három szék helyett kettő az asztalnál, plusz a Gyuszó, és mit szólna vajon, ha ezt így, és ne kapsold le a villanyt, mert izéne,

de ehelyett meg nem tudom, mit lehetne tenni, emelni, cipelni, húzni, vonni, hogy ne az legyen, ami, hogy ne az ne legyen, aki, mert erre nincs megoldókulcs, érzelmi hiszekegy, nem lehet ezzel együtt lenni senkivel, apák és nekrológok jönnek-mennek, a konfliktusok súlytalanodnak, a közterek elnehezülnek és berózsaszínesednek fekete keretben, lehet elképzelni, feszengeni, hallgatni és sírni, egyáltalán, lehet bármizni, lehet pont a családnak háttal a klaviatúrát ütni, beleszagolni a flavonba, csipkedni a csupasz matracát sírva, röhögni a prostasylos dobozon, amire rá van írva fekete alkoholossal, hogy *piros erőspaprika*,

mondom, semmilyen szabály nincs erre se, mégis majdnem pont ugyanaz történik ilyenkor mindennel és mindenkivel, amivel soha senki nem számol, ami soha senki és semmi olyan, ami és aki ok-okozatilag körbejárható, nincs olyan hűdekomplett felkészülhetőségi leltár, hogy élt, „és ebbe más is belehalt már”,

pedig
mennyi mindenki tud akár egyszerre is ennyire befele lenni, így egyedül,
hát hiszen itt van a széles csípője,
a tág pórusai,
a kicsit ödémás szeme,
ergó itt van rajtam, bennem,
itt, mindenféle dimenzió mindenféle kétségbeesett magamutogatásában,
ergó itt vagyok én, itt van ő,
sovány, de tényleg csontsovány vigasz, hogy
az eső csöpög, haló hörög, a nap vértóba bele,
de élet, te rohadt élet, mégis te tetted ezt velem.

Érzelmeimet főzéssel, etetéssel, evéssel, mosogatással, súrolással, alvás és nem alvás,
hipoglikémia és hiperglikémia váltakoztatásával tudom kifejezni.

Anya előttem ül, vezet. A Gyuszó tolokocsiját együtt tettük be hátra, és együtt is fogjuk
kivenni. Ezt azért még meg kell szokni. Anya vállát is meg kell szokni a vezetőülésben.
Keskenyebb, mint az Apáé, nem barna bőrkabát, és lehet tőle rendesen előrelátni.

És az oké, hogy elidétlenkedtünk a rönóval meg a tolokocsival hárman kiszálláskor
meg beszálláskor, meg hogy be kell riasztani a házat, amikor elmegyünk Dédesbe, mert
jézusom, biztos kifigyelik a tolokocsist, meg a sok fekete ruhást, ahogy elesetten gyá-
szolnak, és jézusom, ki fognak minket rabolni; és az is oké, hogy olyan szépen és fáj-
dalmak nélkül ment el örökre, és ősz van meg köd meg nyákos elmúlás, na de az akkor
is a minimum lett volna, hogy amikor itthon a kapuban szerencsétlenkedünk a kul-
csokkal meg a dédesi szilvalekvárral, akkor élénk jön, és kinyitja nekünk a kaput, vagy
legalább mire hazaérünk, feltekeri azokat a kurva gázkonvektorokat, ahogy szokta.
Nem tekerte.

Nem tekerte. Mert nincs.

Anya három napja pakolgatja Apa cuccait, meg ami még közben előkerül. Nem azért,
mert racionális és szentségtörő. Kíméli magát. Minek mindig Apa nyakkendőit meg
munkássortjait nézni, amikor csak egy törülközőt akar kivenni magának a szekrényből.
A barna bőrkabát meg az autóstáska nem lesz soha senki másé, azokat muszáj is elérhető
közelségbe pakolni, az nem került nagyon hátra.

Most takarítás után Anya fújt az emeletre Apa parfümjéből. Jó illata van. Ez az a férfi-
parfüm, amit Apa sose volt hajlandó használni, az utolsó hónapban mégis megkérte
Anyát, hogy fújja be őt vele. A Corvinban vette Anya kb. tíz éve valamelyik távhős pesti
útján. Ötvenszázalékos leértékelés volt. Tényleg jó illata van most is. Nem esett szét tíz
év alatt sem.

Anya most füvet nyír.

Sokat fogok szerintem róluk írni. Csak így, ami van. Meg nincs. Vagy van, de nem
úgy.

Szemműtét.

Átfúj a szél. Nem rajtam, a termen. Az ablak felső zára úgy van megcsinálva, hogy ne lehessen bezárni. Túl magasan van, egyszerűbb csak az alsót kezelni. Szóval éjszaka sűvít a szél. Amúgy túlfútenek, szóval pont jó. Csak sípol.

Vegye föl ezt úgy, hogy elől legyen a megkötőkéje. De bazki, ennek a szarnak nincs megoldóképlete. Ha ezt idekötöm, akkor itt lóg ki, ha meg oda, akkor itt össze se ér. A dereka a nyakamnál van. Majd megyek pizsamában. Nem jó, vegye le a pizsamát róla, csak ez lehet magán a műtőben. Liftezzon le a negyedikre, de előbb jöjjön ide, összeleukoplasztozom magán oldalt, tényleg kivan a fél segge. A dossziémmal takarom magam. Lefotózzák a szememen az érgomolyt króval, Canon 30D, Semmelweis Szem., 4. em., photo.

Képzeld el, szaruhártya-átültetésre jöttem, beriasztottak telefonon Erzsébetkor – én Erzsébet vagyok, volt hidegtál, család, pogácsa meg minden –, hogy jönni kéne azonnal, van donor. Bejövünk Túrról, otthagynak mindent, rokont, csirkét, szendvicset, beöltözök sterilbe, már majdnem altatnak, amikor azt mondja a nővér, bassza meg, doktor úr, azt a hártát tegnap már betették másvalakinek.

Leszedjük a kötést. Jó, most tegye ide az állát, megvizsgálom. A ragtapasztól ragad a homlokom, hozzáragadok a műszerhez, és vagy négyszáz darab homlokpapírka esik le a földre egyszerre. A doktornő négykézláb szedi össze. Mondom, hogy segíték, és hogy elnézést. Az asszisztens röhög.

És a szemészetem nem úgy van a vizit, hogy körbeszalad az ügyeletes orvos a kórtermeken, és megkérdezi, hogy hogy van, Nemtudomkanéni, hanem mindenkinek oda kell mennie raportra a vizsgáló elé, mert az a nagy szemvizsgáló műszer nem mobil. És volt egy bácsi, aki mindig csak pizsamafelsőt vett, de alsót nem, és ott csoszogott nekünk egy sötétkék fecskébe le-föl, és egy nyolcvaniksz éves néni félig rosszallóan, félig kacéruul annyit sűgött nekem oda, hogy ej de huncut ez a fiú. És nekem persze mindig ezzel a bácsival kellett mennem mindenhol, a műtőre is.

Van Apa, csak nem most.

hogy ki tudunk hűlni, mi, juci. aztán meg hogy felmelegedni. irigykedni is nagyon tudunk, juci, aztán közben vagy jeges a kezünk, vagy forró a radiátortól. meg amikor hidegben van melegünk, az is milyen fura, mi, juci. és az irigység múlik ám, mint a sicc, ahogy jön, úgy megy. én is fogok majd venni gumicsizmát vagy férfibakancsot, ami még vállalható, hát nem nagy ügy. jó az a kis narancs azon a gumicsizmán, juci, férfiméretben ilyen biztos nincs. hogy tud esni is az az eső, juci, basszus, nagyon durva. a tó mellett meg tök más, még az eső is. másnap olyan puffedt arccal ébredtem, az arcom közepéig belém aludt egy ránc, nem tudom most ezt jobban mondani. szóval nagyon mélyen aludtam, szerintem hónapok óta nem volt ilyen. éjjel hánytam ugyan, de hát a tó vizén, úgy látszik, még ez is más. reggel már zabáltam újra. hogy meg tudunk telni, meg hogy ki tudunk aztán ürülni, mi, juci. a végére meg kisimulunk mindig. a végére, érted, hát minek a végére, juci.

Vasárnapi bolhapiac. A használt szőttesek. KJ, PM, SZJ, mindenféle monogramok, életek. A szaguk szekrény, a hajtogatásnál besárgultak. Meg ezüstözött, alpakka, meg tütira hamisítvány, meg nézz oda, ezt nem lehet itthagyni. Mindennek helye lehet valahol otthon, legalábbis azt akarja az ember ilyenkor hinni. Gyenge és rossz alanyok vagyunk, nem tudunk semmit otthagyni Anyával. Ugyanakkor vannak jó érzékeink is bizonyosokhoz. Mondja már meg, kezicsókolom, a hölgynek művésznek tetszik lennie, ugye,

mondja a cigányember Anyának olyan hanggal és -hordozással, ahogy a harminckilences, festett hátteres magyar filmekben az ívszemöldökű, csillogó szemű szolgálólányok a pohos földesuraknak szokták. Érzékkel tudnak ezek udvarolni. Erre bárki bevallaná szemeslütve bárkinek, hogy rajzolt már egyszer otthon félfamentesre rotringgal, vagy bedekupázszott egy kaspót. Anya viszont tényleg. Anya ennél sokkal többet is. Anyába beletrafáltak. A lyukas aszúros lepedőből Anya majd abroszt csinál. A szecssziós valakikorabeli pohártartókat ékszertartóvá polírozzuk – ezüstözött, márkázott –, az egyik Anyáé, a másik az enyém lesz. A párnahuzatokat Anya majd kilúgozza és öszszébb húzza. Anya bármiből képes bármit csinálni. Pénzből pénzt, műtárgyból pénzt, szarból, pénzből műtárgyat. Terítőből függönyt, és fordítva. Keményít, folttalanít és fest, nem utolsósorban. Istenadta tehetség, megmondták. Óvatosan fest, témailag csak persze, meg nagyon klasszikus, de nyilvánvaló, hogy mennyire tehetséges. Emberek vannak a képeim, meg csendéletek, meg táj. Vett hozzá ecsetet is mókusszörből a bolhán, négyet egy áráért. Vaterás embert is látott a piacon az eladók között. Nem a nő arcát ismerte fel, hanem a keretet, amit árult. A mozgásérzékelő elemcseréjéhez is, meg a libazsírban sült pulykához is érzéke van Anyának. Minden elfogultsággal együtt Anyának meglehetősen sok érzéke van az élethez. Anyába bele van trafálva.

Ennyire nem lehet érzelmi alapon működni. Félni mindenféle tárgy birtoklásától amúgy. Kompenzálni, ergó halmozni.

Látom néha, ahogyan az agyamra megy, gyalogol, kúszik, ugróiskolázik. Látja néha, ahogyan az agyamra megy. Én az agyára nem gyalogolok, nem kúszok, nem ugróiskolázok. Ha én beletenyerelek, elkenem, leejtem, akkor ő röhög, jucikámozik és segít. Ha ő beletenyerelek, elkeni, leejti, én lebecenevezem, lebaszom és segítek. Egyik héten nem akar ott lenni a mindenholomban, és én ott akarok lenni a mindenholjában, a következő héten meg fordítva. Tud nem figyelni. Nem bírom, ha nem figyel. Kizakítja, össze nem párosítja, nem tud kétfelé figyelni. Ne szakítsa ki a zsebét, ne azt a nadrágot vegye föl, miért nincs nála zsebkendő, válaszoljon már. Ha ő nem beszél, akkor nincs mit. Ha én nem beszélek, akkor lenne mit, de nem tudok. Tele van a szíve hagymaszaggal, fejnehéz nosztalgiával és panelmelankóliával. Félelmetes mikromemóriája van. Fogalma sincs, milyen tiszta póloi vannak. Érzelmi alapon nem bírja hordani az Apa temetésére vett remekbe szabott, fekete dzsörzé csónadrágot. A drapp télikabátujja vagy barbekjúszósos, vagy városfekete, hiába mosom minden héten venissel. Mindig azzal traktálom, figyeled, milyen jó öblítőillatú? Napi átlag négyszer megkérdem: tetszik?, jól áll?, jó ez a sál? Ha ő gyalogol, akkor gyalogol, nem kever semmit semmivel. Két perc haragja mindig két perc harag, két perc haragom sokszor hétvégényi belsőégés. Sok lánybarátja van. Sok barátnőm van. Egyik héten nem tud mindig magából kiindulni, és én nem tudok, csak magamból kiindulni, a következő héten meg fordítva. Amikor alszik, mint most is, elcsigázott délutáni kisfiú, a két lába terpeszben kétfelé fittyen. Minden takarót lerúg. Magas a rüszkje, nagyon magas. Olyan lúdtalpa nincs, amilyen nekem mindig, olyan lúdtalpam van, amilyen neki sose. Horkol is. Nem ordenárén, csak kicsit, szűri ki a fogai közt a rossz álmokat. Hiányzik elől egy foga. Van valami dokkmunkásos zártság az ébren-mosolyában, amikor alszik, akkor viszont kinyílik. Nem takarja félmosoly se, meg koncentráció se, a foghíját se, meg őt magát se. Nagyon tud hanyatt aludni. A nyála folyik oldalt még a hanyattfekvésébe is. Pont annyira él befelé, mint amennyire kifelé. Tele van gyerekes, meggondolatlan ellentmondásokkal. Szereti a tejet, allergiás rá. Sokszor fázik, nem hord sálát. Estére mindig elnehezül, későn vacsorázik. Hajlamos kupacokba halmozni a rendetlenséget. Hosszú göndör haja van, amelyet anno emgabitól, a mindig minden versmondót megnyerő emgabitól irigyeltem.

Hétköznapi bagatelljeink vannak. Reggel összetörtem a kedvenc parfümömet, én szent-ségeltem, ő lejuccikázott, összetakarította. Állandósult fizikai fájdalmai vannak, én cukorbeteg vagyok. Sok csokit eszünk együtt.

Kinyomtatok egy üres word-táblázatot. Fogom a HVG/Kiskegyed/Mostmutasdmeg évvégi különszámát, kivágom belőle a cikkeket, tematikusan elrendezem őket. Egy Nebuló típusú ragasztósticket beleragasztom őket a táblázat megfelelő oszlopaiba és soraiba (adónemek, felelős minisztérium, könnyű és gyors ételek, horoszkóp stb.). Fogok egy borítékot, beleteszem, megcímezem. Feladó: Lórúgás Közszolgálati Részvéttársaság, címzett: Lórúgás Közszolgálati Részvéttársaság. A Fejhanga közvetlen asszisztense feladatja a beosztottjával a borítékot ajánlva, majd az pár napon belül megérkezik a szomszéd irodába. A Fejhanga boldog, én meg még a gazdasági válság idején is közhasznos és megfizethető munkaerő vagyok.

2009

Viráglocsoló.

Nem helyes azt mondani, hogy: volt egy viráglocsolónk. Úgy helyes mondani, hogy: Apának volt egy viráglocsolója. A házgyári és később a háztáji virágok is mindig egyet jelentettek Apával. A viráglocsoló kiválasztása is csak Apa szívügye lehetett. Hosszú monológokat tudott fogalmazni arról, hogy miért jó egy viráglocsoló, és hogy miért nem. 1988 és 2004 között szerinte nem létezett a magyar piacon tökéletes viráglocsoló, szóval a rendszer, ez az átkozott, béna magyar rendszer szolgáltatott neki témát bőven '88 és 2004 között.

Volt egy etalonja. Egy óaranybarna-szerű, műanyag kis locsoló, ami pont úgy nézett ki, ahogy az az Apa nagykönyvében fejben meg volt rajzolva.

'88-ban nekinyomtam teljes erőből az erkélyajtót véletlenül, és eltört. Minden locsolót ahhoz hasonlított onnan kezdve. A tökéletes prototípust megszigszalagozta, használta tovább rendületlenül, de valami eltört benne is. Engem mégsem szidhatott emiatt tizenhat évig, szóval innen kezdve a rendszert szidta rendületlenül. Hallgattuk aztán minden héten legalább egyszer, hogy kell egy új locsoló, gyerekek.

Legyen műanyag, de ne legyen közönséges. Az lenne a legjobb, ha nem is látszana rajta, hogy műanyag, viszont mégis műanyag lenne. Az nem lehet, hogy hetente eltörünk egyet, ami kerámia.

Legyen kecses. Az nem lehet, hogy egy háromliteres nagy tahó kerti öntözőkannát hurcibálok körbe a lakáson. Az nem praktikus, nem elegáns.

Legyen hosszú, vékony csőre. A cél, hogy minél könnyedebben eljussak vele a nehezen elérhető helyekre is.

Legyen viszonylag szűk a teteje. Az nem lehet, hogy miközben döntöm a kannát, hogy locsoljon, a víz nemcsak a csőrén ömlik, hanem a tetején is.

Kell egy új locsoló, gyerekek.

2004-ben aztán vége lett az elégedetlenkedésnek. Egészen odáig minden hétvégén végigjártuk a lengyel piacot, a centrumot, a gazdaboltot, később a százforintos boltokat is, de semmi. Nem szidta tovább a rendszert. Feladta. Nem azért lett vége a monológoknak, mert megtalálta a tökéletes kannát, hanem mert már elvesztette a hitét. Neki ebben az országban nem termelt ideális szobai viráglocsoló. Egy visszaváltható kristályvizes üveget használt attól kezdve. A visszaváltható műanyag jóval masszívabb volt, mint az eldobható. Az esztétikum már nem is érdekelte.

Három héttel a halála előtt (ez így milyen hatásos, ugye) láttam a Blahán a régiség-szalonon egy ugyanolyan locsolókannát, mint a miénk volt. Fehérre volt festve, de tökéletes állapotban volt. Nem vettem meg akkor, gondoltam, majd jövő héten visszanézek. Akkor zárva volt a bolt. Nem mentem vissza érte azóta se (ez is mennyire hatásos).

Kell egy új locsoló, gyerekek.

Belül sár van, agyagos tetejű sár. Ha majdnem sírok, de végül nem, akkor erre az agyagos felszínű izére csöpög befelé a valami. Elfelejték kinézni a HÉV-ablakon, pedig Csepel felé direkt mindig úgy ülök, hogy a középső ablakhoz a Duna felé, ahol elfér a lábam, és ahol nem pont az ablak kezdetéhez esik a fejem. Sudoku van nálam, még mindig a szilveszteri, amit egy benzinkútnál vettünk, meg Ulickaja. Süt a nap, legyen Ulickaja. Elszalasztottam a csepeli medencét is megnézni. Ha egyszer csinálnék egy filmet, mert értenék hozzá, az tuti, hogy a csepeli medence a HÉV-ablakból nézve valahogyan benne lenne. Már nem csöpög, csak szivárogoz, még befelé is. Az asszisztens, a főorvosnőasszony lánya először ideges, de aztán lenyugszik. Tutira lett neki végül szexuális élete, az anyja a múltkor megsúgta nekem, hát látszik is rajta, na, nincs ezen mit szégyellni. 32, ez katóg az agyagra rá a HÉV-en is meg a kínai áruházban is, diszkalkuliásnak kéne lenni, vagy boldognak, nem tudom. Nincs jelentősége igazából pedig, '89-nek se volt, ennek sincs. Kijött az előtérbe elnézést kérni az egyik vak cukrostól, akire ráförmedt. A vak cukros is elnézést kért tőle, megfogták egymást, az szép volt. A csepeli eüközpont a megbocsátás intézménye mintegy. Nincs egy rendes bugyi már a kínai áruházba se. Nem lett ez végiggondolva, ha jobban belegondolunk, semmi sincs végiggondolva, figyeljünk oda, nem kell még gyerek, a vággyal is beérném. Te vagy, aki kell, nánánánáná, szorososan ölelj, nánánánáná, dolliroll, vagy mi volt ez anno.

Kidőlő csontvázak tekintetében a világ egy gigantikus szekrényos.

Mondjuk koloniál. Vagy Réka.

Neki lehet ennek a hétvégének sokfelől futni. Futok is. Azért tartok még mindig a szekrényosnál. Nem az van, hogy nem nevetek eleget. Nevetek. Érzem a más bajait is, hát hogyne érezném. De kell idő a sajátjaimra is. Kiérezni. Kérlek szépen, világ, ne haragudj.

Kívülről lehetett valami bibliai bennünk ott a hegy tetején. Illetve a tetejére menve. A valamirevaló temetők a hegyre épülnek mindig. Nagy sóderkavicsok vannak az úton, a tolokocsit két keréken lehet feltolni, azt is csak nagy lendületből, közben nem megállva. Nekiszaladok, rettenetes kondiban vagyok. Nincs is kondim. Hétfőtől súlyozzok, gondolom. Gyuszónak tériszonya van, nem ártana már csak ezért sem sietni, ezt is gondolom. Szépen süt a nap, mögöttünk konténer. Itt nem Apa fekszik, itt a dédesi nagyiék fekszenek.

Az első gyerekkori emlékem, hogy Apa fogja a kezem ezen a hegyen felfelé menve, és sír. Hároméves vagyok, ki akarom kaparni nagyapát. Nincs ebben semmi patetika, ez tiszta logika: nagyapa a föld alatt van, ergó ki kell kaparni.

Felérünk, érzem, hogy már savanyút izzadok.

Ott a dédesi nagyiék sírja. Az alá is. Ott az a szép tuja. Az alá is. Ott az Apa nagyapjának a sírja, a köré is. Anya egyszer azt mondja, „iszonyatos”, de szerintem észre sem veszi. Én nem mondanám iszonyatosnak, de a meghatottság tényleg nem az a jófajta bennem sem.

Nem lehet Apától elégszer elbúcsúzni. Ha hülyegyerekeknek hívott, akkor se, ha nem figyelt rám, akkor se. Nem gondolt hülyének. Figyelt rám.

Nem tudok hatás nélkül ismételni, ismétlés nélkül hatni. Nem tudok következetesen narrálni.

Ó, ha a világnak blogja lenne, de beleolvasnék most.

A saját papucsodban esesel, nézzenek oda. Nevet.

Nem az én papucsom. Apáé. Nagy szélesre van állítva a pántja, nem látod? Nekem is nagy a lábam, de keskeny. Az övé széles.

Mióta itthon vagyok, Miskolcon itthon, arra gondolok, hogy jelen. Írjak jelent, Juci, hallod? Írj jelent. Lehet a faskamráról meg az agávéről is, csak könyörgök, Juci, most ne azt, hogy miért nem hoztuk át Klárikától már két éve a hatalmasra nőtt agávénkat, meg hogy hova lettek a muskátli tavaly még megvolt új hajtásai. Csak. Mert nagyra nőtt, azért. A muskátli meg le lett nyesve, az meg hiba volt, és oda lett. Tavaly meg tavaly volt, ma meg ma. Van mit írni a máról is, Juci. Klárka kölcsönadja a munkáspulcsiját, hogy ne szurkáljon az agávét, és mi gurulós kocsin hozzuk át két kapuval odébből azt a kurva szép, de kurva nagy agávét. A pulcsi kötött, szóval nem ér semmit, a szálak közt ugyanúgy szúr. Letörtünk véletlenül két nagy levelet is, Juci, a picsába, mondtam, Anya meg azt, hogy nyugi, majd kinő. A trombitafolyondár is hozza az új kis zöldeket, még a beton alatt is átkúszott valahogy, vagy hogy mondjam. Kupi van, igen, kedves itthoni kupi, de te is összerakhatnád, Juci. Na látod, jobban esik így. Ki a napra natúrba, szűrja a fű a segged, aztán csocsesz. Jóni jó, ahogy a másik Juci mondja. Csak.. Két ponttal ezt is, ahogy az a másik Juci. De nincs csak. Jó és kész. Van sok félelem a gyomorban a holnaptól is, a konkrét holnaptól is, ahogy se te, se ő nem változtok, csak a viszony. Az az, ami félelmet kelt benned. Na de kussál már, Juci. Túl sok van ebben már eddig is.

Elromlott a sliccem, egész nap nyitva vagyok.

Volt egy klubunk is a Beáékkal, sajtklub, ez volt a neve, 15 évesek voltunk. Mindenkinek szeretnie kellett a sajtot, meg persze jó fejnek kellett lennie, ez volt a legfontosabb. Bea mindig szerelmes volt valakibe már akkor is, és mindig hirtelen és fanatikusan és kínosan. Akkor éppen Garybe, a hosszúkás fejű, kétméteres angoltanárunkba, akinek volt ugyan egy ilyen kis ékszerdoboz menyasszonya, de a Beát ez hidegen hagyta. Szóval be kellett venni Garyt is a klubba. Bősajt, az volt a Böbe, Besajt, az volt a Bea, Sajtka, az volt a Kati, Jusajt, ez meg voltam én. Volt újságunk is. A Garynek nem emlékszem a sajtnevére, de hát gondolom, az se volt valami meglepő és bonyolult. Jártunk a Bükkbe is kirándulni, Bea hozta a sulis fénymásológépében sokszorosított Csíznyúzt vagy valami hasonló hülyeséget, amiben ilyen hahotaszintű viccek voltak, meg receptek, meg tanítottuk Garyt a csúnya magyar szavakra, és Bea egyszer csinált otthon Garynek Milka csokit is, kakaóporból, olvasztott vajból, meg minden. Semmi köze nem volt a Milka csokihoz, de ez ment akkoriban, házi Bounty, házi Mars, házi Ferrero meg ilyenek. Vett egy törzskönyves meglepetés magyar vizslát is a Garynek, amikor az bejelentette, hogy visszamegy Amerikába. Hiába mondtuk mi Beának, Bea, nem kéne az a kutya, az oké, hogy mondta, hogy szereti a kutyákat, de hát érted, hogy. Repülő, Amerika, eltartani, meg a többi. Ő azért csak berakta azt a szegény remegő kutyát egy dobozba, piros szalagot kötött a nyakába, és vihogott, hogy el ne szóljátok magatokat, hülyék. Irtó vihogós volt a Bea, mindig a szája elé tette az egyik kezét, aminek a középső ujjá alatt egy szemölcs volt, és úgy, ezt látom most is. A kutyának persze nagyon örülve volt, de mondta a Gary, hogy oh, sorry, én ezt nem tudom magammal vinni. Úgyhogy lett még egy kutyája Beának a Gerda mellé, aki amúgy egy marha okos foxterrier volt. A Gerda

meghalt azóta, Bea is, szerintem már a vizsla is. Amikor hívott Kati, hogy Beát december 23-án megölték, még élt Apa, és együtt szörnyülködtünk rajta, rázott a hideg, sírtam meg minden. És még Bea életében derült ki az, hogy he, figyelj már, te a Beával jártál egyetlenre? Ja, beszárás, mi? Aztán pár hónapra rá meg az, hogy jézusom, képzeld, a Beát megölte a férje.

Örömmel teszem közhírré, hogy az ötödik kiscsöszki pajtafesztivál záróestjének tomboláján nyertünk egy elektromos hagymaaprítót, egy hattyú alakú porcelán hamutálat, egy fából faragott nagyon csúnya kis vázát és a fődját: egy egy méterszer egy-ötvenes, Jézus az olajfák hegyént ábrázoló színes nyomatot a kora hatvanas évekből fakeretben. Jézus éjszaka a sátorban többször rám borult, még szerencse, hogy anno rábeszéltem a Gépészt egy háromszemélyes kecsuára a Decathlonban.

Amikor Nagyapa tévéjén, ami persze Nagyieék tévéje volt, csak valahogy a fejemben abból az időből a tévé pont Nagyapa tulajdona lett, benyomtam egyszerre, fáradtság munkával azt a tíz hosszúkás gombot, akkor kezdődött. Az a tévé akkor modern volt nagyon, színes, úgy működött, távirányító nélkül még persze, hogy ha az egyes után benyomta a kettést, akkor az egyes gomb kiakadt és így tovább. Néha lehetett azzal kísérteni a sorsot, hogy kettőt nyomtál be egyszerre, akkor mindig a sorrendben első adó jött be, és benyomta egy harmadikat, és lett minden visszacsínálva, mintha mi se. Meg lehetett úgy is, hogy csak félig benyomni a kiakasztó gombokat, és akkor nem volt benyomva egyik sem, bűgő, nyugtató hangyaboly, nem tudom, érted-e, az volt olyankor. És benyomtam egyszer mind a tízet, ügyeskedni kellett, mert az akkori kezem nehezen tudta lefogni mind a tízet, de sikerült. Aztán álltam ott, hogy mégis mit csináltam. Se kiakasztani, se feloldani nem lehetett, de bűgött. Nem maradt gomb feloldani az esetet. Bűg az most is, mondanám, ha ez metafora lenne, de nem az, nem úgy az, mert szerelőt kellett hívni, aki kiakasztotta mind a tíz gombot, és hiába nézett Nagyapa akkor úgy, csúnyán, hiszen tudta, hogy én voltam, csak én értem el a tíz gombot, Gyuszó nem érte el a tolokocsijából, meg hát legyünk őszinték, nem is akarta, Nagyi meg miért csinált volna olyat, szóval nézett Nagyapa csúnyán, és én azt mondtam, nem, én nem csináltam semmit. Tudtam, hogy tudja, meg tudtuk azt is mind a ketten, hogy hülye gyerekkor. Nagyapa nézett, azóta is néz, nem metafora, nem úgy az, nem is néz, hogy nézne, fentről nem, mert nem hiszek, alulról nem, mert szintén nem hiszek. Anya pont ma mondta, hogy Apa vigyáz rá fentről, Anyára, mi ez a szentimentalizmus, kérdeztem magamban, kevergettem tovább azt a baracklekvárt némán, nem szidott, nem is, amiből végül tizenhárom üveg lett, és akkor mondtam Anyának, miután azt is hozzátette, hogy tudom, a hormonok is sokat javítottak a végső stádiumban a lelkiállapotán, szinte nőt csináltak belőle, érzelmileg biztos, mondta ő maga is, azért bánt meg annyi szerinte rosszat, hogy gyere, nyomjuk be egyszerre mind a tíz gombot a tévén, de csak befelé mondtam, azért nem értette, azért sírt csak továbbra is kifelé.

Akkora paraszt vagyok, hogy zacskós tejföllel eszem a tepertős pogácsát. Az a baj, hogy mindig eszek, és így lassan kilencven kiló leszek, az a baj, hogy enni jó, így leszek mindjárt kilencven kiló.

Oktáviával jött ma elém Apa az Ikeához, de egy ideges taxis képében. Kiszállt a kocsiból, leült a kemény lócára ott a mélygarázsban, mielőtt elvette tőlem a fonott kosarakat meg a párnahuzatokat, és én viccesen megkérdeztem tőle, hogy na, kényelmes? Az ilyenekre nem szokott válaszolni, pláne nem visszanevetni. Nincs még egy ember, aki egy

mélygarázsban kiszállna a kocsiból, rugózna egyet ülve egy promólócán faarccal, hogy utána hazavigyen, és végig ne szóljon egy szót se, csak kitegyen a Szófiánál hátulról, és szakszerűen a kezembe adja azt a négy hatalmas kosarat, ahogyan ő, mert nincs hely parkolni, sietek, Juditkám. Tényleg Oktáviával.

Olyan szépen levezethető lenne, hogy amióta Apa meghalt, Anya nem akarja az Apával közös tereket lakni itthon, elsősorban a főnti konyhát nem, feltúrta és likvidálta a bútorokat, lehozta a főnti mikró, elromoltatta a hűtőt, nincs víz, a főnti konyhában nem mosogat, száradnak csak fönt a mosogatóban a ragacsos kávéscsészék, nem konyha már többé a főnti konyha, tele van olajfestékekkel, akvarellal, vászonokkal, képekkel, téglékkel, ecsetekkel és rongyokkal minden, festőműhelyt csinált belőle, pedig nem erről van szó, csak arról, hogy Anya szeret és tud festeni, és hogy hiányzik neki Apa. A lenti konyhával pont valami hasonló történik. A Gépész tudja, hogy ha tehetném, kidobnék szinte minden tárgyat körülöttem, én tudom, hogy ha tehetném, nem dobnék ki soha semmi tárgyat körülöttem. Ilyen csökött perspektívából tényleg lehet tragédia a takarítás és a rendrakás, tényleg lehet egy merő meghasonulás az élet. És mostanában nem tud meghatni az, hogy lehet a sárga avarban rugdalózni meg számvetni meg a többi ilyen őszi baromság. Minden más igen. És pontosan tudom azt is, hogy szerkezetileg és emocionálisan hogyan inog ez az egész, amit írtam, és azt is, hogy hogyan és mitől és mennyire vagyok boldog. De igen.

Egy ismeretlen házban vagyunk. Apa kijön a ház elé, ott marad, Vica néni állandó, Zuzsa is. Mindenki munkahelye állandó, járunk disznót ölteni évente minimum egyszer. A gyerekek nem nőnek fel, az öregek nem fekszenek fel. Idegen szavak és kifejezések szótára, Orvos a családban, Káma-szútra, Asszony lesz a lányból, Repülőgép-modellézés otthon. Zoli, akit nem ismerek, itt még él, nem öregszik. Tolókocsi ő is, de nem öregszik. Hogy nem hal meg, az is evidens. Péter nem ment ki sose Londonba. A kapu ötven éve zöld, nem barna és nem piros. Minden őszi szüret, minden tél szánkózás dombon. A nyár háztartási keksz. Egy házban vagyunk. Ez az egész ház, Apa, Anya, Gyuszó, Zoli, Terus tanti, a zöld kerítés, mind én vagyok, magam. Hiba egy szál se, bennem nem.

Nem akartam idefröcsögni a kis saját privát azért-tart-itt-ez-az-ország-omat, mert nem, mert csak, de nem bírom ki, bocsánat, fröcsögnöm kell, hogy a tébékártyám, a szabadidőm, a szabadidőnadrágom és az összes szabad és nem szabad gyököm tele van azzal, hogy hét mérföldes csizmával, makraméba fonott, hátrakötött lábujjakkal, munkaidőben, nehezített pályán, lecsúsztatott innen-onnani betegszabikkal és túlóra-ugyan-nincsen-de-majd-elszámoljuk alapon, hiper- és hipoglikémiás állapotok random váltakozásában kell végigjárnom az összes számomba jöhető közegészségügyi intézményt, hogy aztán az illetékes szabin legyen, elfelejtse, személyesen ne adjon időpontot, csak telefonon, ami füreliz meg bocselli pánsípon, meg kérem, várjon, és ne ismerje pontosan a jogszabályokat, hogy a jóindulattal kikövezett pokolúton a körpecsétjével meg a kis tintenpenjével rosszul ikszelje be a vényt, és miután kétszer egymás után teljes áron megveszem a tesztszíkot, mert jövő héten úgyis megyek, addig már fél lábon is, teljes áron is kibírom, szóval ezek után a patikában én vagyok az, akit utálnak, mert miután kiderült, hogy a tesztszíkot ezentúl a házi orvosom írhatja csak föl, akit én nagyra tartok, tisztetek, de személyesen sajnos csak alig ismerek, mert nyolc kerület és másfél munkaidőbeni békavéóra választ el tőle, valamint a tudat, hogy nekem ő elsősorban azért lett egy éve az új házi orvosom, mert a miskolci túl messze van, meg Apát is erősen

félrekezelte anno, és különben is megvan nekem a magamhoz való endokrinológusom, diabetológusom, szemésem és dél-budai meg észak-csepeli laborom, szóval miután kiderült, hogy ő írhatja fel csak, és fel is írta kis kolleginai segítséggel, mert az újonnan házi orvosom mit ad isten a kolleginám anyukájának a főnöke, így kolleginának csak kezébe adtam a diabetológusi ajánlást, amit ő hazatoyotázott az anyukájának, aki odaadta a házi orvosomnak, akkor kellett szembesülnöm a patikában azzal, hogy az az ikszecke rossz helyre került, és a háromhavi kilenc doboz csík helyett csak upszi-bupszi-bocsika, kettőt kapok, és a patikakártyával fizetett kilenc doboz csík árából a tenyerembe adta vissza a készpénzkülönbözetet, mert először ő sem vette észre, csak a lassított felvételes patikakolleginája, hogy valami nem stimmel, és akkor kibukott belőlem nagy-közönség előtt, mert akkor már persze húszan álltak mögöttem, hogy csak tudnám, miért nyomatja akkor a tévé a Kálid Artúr kellemes, búgó hangján, hogy egy, megérett a meggy, hét, észnél légy, és hogy mérd napi hétszer a cukrodat, ha már egyszer ezt osztotta neked a közepesen inzulinérzékeny jóistened vagy mid, hogy egyes típusú vagy, ha senki nem tudja, a patikus se, aki egyébként a lassúsága ellenére nagyon segítőkész és sajnálatos volt, hogy hova kell tenni azt a kis ikszet, hogy valóban háromhavi csíkot kapjak, ne csak ezt a két dobozt, amit tizenöt nap alatt elszurkállok, mert ő is azt mondja a sajnálatos hangján, hogy a neten hiába nézi meg, egyrészt lassú, és ott is mindig mást mondanak, és akkor azt még nem is említettem, hogy nyolc munkanapja három darab neten rendelt ún. A kosaras melltartóval kipárnázott kézitáskával járkálok minden-hova, amit törvény adta jogom visszaküldeni ugyan, mert az ún. A kosaruk egyenként lötyög még a fejemen is, akkora, de nincs időm, és gyűlölöm a munkám, és egyébként egész nap mosolygok, és csak mosolyogva káromkodok, és csak itt nagy a szám, de itt legalább tényleg, és a Zoli is meghalt, szóval mindenki megbaszhatja a világmindenség vényköteles efkosaras tévedésekkel kipárnázott politikailag mindig korrekt élethossziglani és életidegenlő diszharmóniáját.

Ma az endokrinológia előtt, kötött és lecsúsztatandó főmunkaidőmben ért az én-előremegmondtam-élmény. Ez nagyban hasonlít kicsit az azért-tart-itt-ez-az-ország-élményemhez, de mégsem egészen ugyanaz. Ennek szebb az íve.

A professzor úrnak, akihez azért irányított át több mint egy hónapja a doktornő, mert ő nem szakértője az én szindrómámnak, ma egy órakor el kellett mennie, de nem baj, mert kaptam időpontot tőle két hét múlóra, amikor a professzor úr épp azt a doktor urat fogja helyettesíteni, akihez több mint egy éve nem sikerült időpontot kapnom, és ezért átváltottam arra a doktornőre, akiről aztán kiderült, hogy nem szakértője az én szindrómámnak, és aki aztán átírányított ahhoz a professzor úrhoz, akinek ma egy órakor el kellett mennie.

Van egy történetem, még nem mondtam el senkinek, dűnyyögi, és igazgatja a lágyékán a gatyát úgy szőrmentén, a párbeszédhez alig köthetően. Hogy tizenhat éve, tudod, amikor a test csak úgy lötyög az emberen, mocorog a szexus, de amúgy semmi se úgy van, ahogy kéne neki, szóval akkor elkezdtem eszelősen futni. Minden este elmentem futni, és minden futásomnál láttam ugyanazt a lányt ugyanott. A környéken lakott. Csúnya voltam, azt gondoltam. A lány se volt szép. Nem volt csúnya, de érted. Kérdezte, mit csinálok, mondtam, futok. Hát mit mondtam volna, tényleg futottam. Utánam kiáltott, hogy de hé, ne fussál már. És én tovább futottam. És aztán nem volt semmi. És? Hát semmi. Eltelt tizenhat év. Csak most láttam itt lent a dohányzóban, mondja, horkant egyet befelé, felszívja azt a pici taknyot, ami még nem zavaró, és hogy

hát így elég szép nő lett. És közben így meredten nézi egy helyes lány seggét, de fogalma sincs róla. Jól vagyok, nyugi, kicsit szar volt mostanában, de már jól vagyok, tényleg, így mondja, ahogy szokta, így, sok szóismétléssel, és szól a Bontovics Kati. Az álmaidat, a céljaidat ne add fel, és úristen, milyen cuki mellei voltak a Bontovics Katinak, így, majdnem egyszerre, és számfűlet hajt egy nyolcvanötös Mozgó Világ Tandori-fordítására, így.

Annyi szívszorongatás, szűk nyelőcső, fulladás, gyűrődés – hasaalja, pulóverhát, önbecsülés – valamint dugulás – orr, szív stb. – rejtekezik a Miskolc–Tébánya–Dédes vonalon, hogy azt csak végighangoskodni lehet. Nevetni, röhögni, koccintani, inni, veszekedni kell, mindent jó hangosan kell csinálni, hogy a többi ki ne hallatsszon. Mindenki érzi ezt, az is, aki nem tudja. Ordít a házikrémes, a mézes zserbó, ordít az isten éltessen, a tévé, az az isteni rántott hús, a vasaljad már ki meg a szeretlek. Még az is ordít, hogy most akkor mindannyian egy pillanatig csendesen gondoljunk már a Gyuszira.

A Szomszédok végén Mundruczó Kornél lágy szintetizátortangó dallamára táncoltatja meg az iruló Csűrös Karolát.

2010

2 db 36 izzós (6 V-os)

Az egyik teljesen jó,

MÁSIKBAN 8 db rossz izzó van.

EGY ÚJ KOMPLETT volna ajánlatos, és a rosszból tartalék izzó legyen.

2008. 01. 06.

3-4-5 mm hézagra kell „bepucolni”, és a körben maradt hézagot a festő festhető (fehér)

SZIOPLASZTTAL

FUGASZIL? [ezt a két szót egymás alá írta]

kitölti!!!

[nyíl egy rajzra] **FOLYTATNI** kell az előszoba mintázatát.

A pincében a verandai lépcső alatti polc alsó sorában van:

8 db kék

8 db fehér [összekapcsolásjel] járólap

Az első fűskamra bal hátsó sarkából van kb. 50 db teraszra való fagyálló járólap. A bejárati ajtónál ki kell egészíteni, úgy, hogy az ott lévő keskenyeket ki kell törni, valamint a padlásfeljáró folyosóján lévő párkányt le kell fedni, úgy, hogy a járólap ne nyúljon túl a párkány szélén, mert akkor nagy a „letörési” kockázat.

2008. ápr. 07.

Anya erre odaírta:

Még a papír megtalálása előtt így megcsinálta Emil.

Jól ellevelezgetnek. Onnan ide, innen oda.

Nem kishitű vagyok, öntelt vagyok. Én tudom a világon a legválasztékosabban ócsárolni magam.

Gondnok urunk tegnap este körbelépkedte a hóban a belső udvart, fingott egy öblös-recsegőset, és úgy mondta, ott, a hólépkedte kör közepén, hogy van isten.

Reggel a Fidesz ébresztett telefonon. A tévében Düh Klaudia Magdolna beszélt Jézusról. Láríka az imént csengett át, hogy kapok egy órát átnézni az új Avon-katalógust.

Anya ma eltörte a bokáját tornaórán, kórházban van.

Klárrika egyem meg elvisz kocsival Anyához, annyit segít, hogy az szinte már kínos. Nézd, itt hordtam anyukámat művésére (meghalt), itt feküdt apukád (meghalt), itt mondtak le Gyuszórol az orvosok (majdnem meghalt), ez meg itt a Ronald ház a beteg gyerekeknek, szép tágas belül, nemrég építették (idő kérdése). Hangosan köszönünk a kapusnak, és nagy tenyérlengetéssel, nevetve integetünk be neki. Maffia ez, nem fizetünk napi kétszer négyszázat. Még ha a kórház kapná, de nem, mondom, maffia, hát ezt nekik kapupénz (meghalunk).

Semmi sem funkcionális rajtam. Mozgok, izzadok, feszülök, ernyedek, nyelem a félliteresből a vizet, töri a fenekem a felszaggatott nyereg, ha nincs szerencsém, még valami alsó fertőzést is összeszedek, és ott a tükörben nincs értelme az egésznek. Viszont tetszik.

Tátogom az újragondolt és -mixelt ABBA-t, a Janó edző elismerően néz – neki se lett kisebb a pocakja és hosszabb a kese vörös haja a sok hónap alatt –, majdnem túltekerem a maximum teljesítőképességemet, rázkódik a csúnya, görnyedt hátam alatt az altestem és az álkövezetezett linóleum, növeszték két mislenszárnyat, és majdnem felcsavarodok az álmennyezetezett légkondira.

És az szól a cédélejátszóból angolul és újrakeverve nyolcvanasosan, hogy jézusom, nőtt egy testem. Hát mit néznek a tükörben, ha ne azt.

Apuka üljön akkor a képszlre, csak könyörgök, fejezzük már be, mert mindjárt lekésem a saját születésnapomat. De apukának dézsáuvübecsípődése van, nem ülhet szélre, mert könnyen leborul. Ha viszont az öreganyja mellé ül, akkor apuka túl fiatalnak tűnik, és akkor hova lesz az érvelés súlya, hogy bezzeg az ő idejében. Apukának a saját idejébe kellene igenis ülnie a képen, nem a szélére dekorcsecsemőnek. Állami áruház kirakatába meg feszített víztükrű hullámpa-latinusba, vagy demokratikus választások előtti szavazóurnába felnőtten, ja. Akkor üljön anyuka mellé. De anyuka már nem él, és egy halott mellett különben is túl öregnek tűnne az apuka. Fekete-fehérben pláne. Akár a föld alól is. Faszér nem tudtál egy piros zoknit ráadni, akkor legalább lenne az egésznek valami üzenete. Üzenete. Az, baszkeráj, üzenete, mit bámulsz, szpilberget nem láttál még álmodba se, mi. Egyet fingok, elájulsz. Moziba ne vigyelek? Halottnak a csók, az vagytok. Ne pampogjál, azt se tudod, kid vagyok, te amúrparaszt. Mert szerinted én hozzád beszélek, mi. Mert neked muszáj mindig mindent érteni akarni, ugye.

Olyanokon bukok el, olyanok miatt kések reggel a munkából mindig, hogy például ráfekszem az arcára, amikor alszik, belemártom az ujjam a pohár vízbe, és körbekezem a száját, mert kiszáradt a gázfűtéstől, mert valami vadromantikus sivatagi hősnő vagyok ilyenkor, vagy én nem tudom, aztán meg ütöm a fenekén tompa paplancsapkodással a taktust a hetedik szimfónia második tételére, és mondom neki, hogy tudod, ez Apa kedvence, és ő horkol az arcom alatt, és ráfolyik az arcomról valami az ő arcára, ő meg csak álmában beszél, de nem hozzám, és hogy vajon szólt-e ez a második tétel a temetésen, vagy csak én gondolom, de nem is fontos, ahogy az se, hogy ezt megkérdeztem-e tőle álmában, vagy csak akartam, és akkor már egyszer csak időjárás-jelentés, és baszsa meg, nyolc is elmúlt, lemászom a csizmás lábammal a paplanról, a társasházi gázt meg vagy házastársinak, vagy társaságinak olvasom félre mindig a Rónán.

Legyen bátorságod felcsillanni!

(bon prix hírlevél)

2011

Előkerült az elveszettnek hitt lúdtalpbetétem, máris mennyivel kerekébb lett a világ. Öt éve dolgozom itt, a Fejhanga piszkosfehér ujjatlan felsője akkor még rózsaszínű volt. Ki, mi minősít kit, mit.

Mint amikor a csuklós busz csuklójában kapaszkodsz a kerek korlátba ott az ajtó mellett, és az éles kanyarban úgy érzed, simán magadra tudnád rántani az egész buszt belülről.

A rakott fejet és a disznósajtot – hübrisz – mindig keverem, pláne, ha csak messziről, buszból, kanyarban látom. Szóval fogta a zebrán menet közben az egyenruhás nő a szelleteket marokkal, belecsapatta a félbetépett zsömlébe, röfögve beleharapott, és akkor egyszerre zendített rá a busz utazóközönsége – a kar – a fejemben, hogy hol a boldogság – retardáció – mostanában. Szóval minden nő durva.

1. Minden becsekkolás után, szóval most is az az érzésem, hogy ez pont annyira idillikus, mint amennyire a repülő katasztrófafilmek eleje szokott lenni. Van jól öltözött, cuki, cserfes kisgyerek, japán turistacsoport, facér, csinos lábú légikisasszony nős pilótaszeretővel meg jelentős késés az időjárás viszonyok miatt, ugyanakkor semmi ok az aggodalomra. Soha nem akartam még ennyire nem Németországban lenni. Münchenből harmadjára is csak a kettős terminált látom, a többi meg autópálya, köd és sötét körforgalom. A kisbuszban még szorongok, de megnyugtat kicsit a szép szlovén lány orbitális herpesze. Nekem mindkét szájjugom sebes. Mosolygunk empatikusan egymásra, amennyire a szánk engedi. Kicsit a feneké is nagyobb lett a legutóbbi találkozásunk óta.

2. Kutyás horrorálom New Yorkban, aztán Bakátsccsal randizom valamelyik híd alatt bikiniben, hétkor kelés. Nincs tusfürdő, csak folyékony szappan. Zuhanyozás után szét akar repedni a csípőmön a bőr. Minden hoteles törülköző fehér, csak a szaguk más, ennek valami tejszerű. Laposkás középkorú személyzet bajor függönyruhában. A tükör olyan ügyesen van bevilágítva, hogy nem látszik a narancsbőröm, az efelett érzett örömmöm tekinthető a céges út érzelmi csúcspontjának. Az ablakból kinézve a táj skandináv kisvárosi mozifilm, a kezemen reggelre újabb karcolások. Csúnya. Ebédre lucskos, tocsogós lasagne, a falon kortárs festmények. A régi svájci felhúzó karórám elromlani látszik, délelőtt tíz perct késik, beállítom, délután tíz perct siet. A tréner németországi török–orosz lány, Talmudot idéz, és átélessel mesél a kövekkel telerakott tálról, amibe egyre kisebb és kisebb kövek is rakhatók, végül homok. Az orosz lány nem szimpatikus, inkább mégse húzom ki a kézitáskámból az Ulickáját, hogy nézze csak. A gép visszafelé nem késik, a legbüdösebb utas mellé szól a jegyem. A kocsiban végig ráz a hideg, egyrészt érzelmi, másrészt kimerültségi alapon. Két napig nem volt időjárás, csak neon és fűtés, most meg ez a taxiszag. Pisilni kell.

Olyan egyedül vagyunk, mint a borsó meg a héja.

Kellő távolságtartással tudni akarni írni. Éjfél után mindenki arca előtt valami alkohol fedí a szemráncokat és a könnyed éjszakai kétségbeesést. Nem üzenni senkinek, semmiről, semmivel. Tapintatlanul vidámak vagyunk, a vécében egymás hasán és csípőjén vizlatjuk a domborulatokat. Együtt lenni akarni egyszerre, egyformán, egy időben, egy helyen. Bánt a füst, szívom. Nem előreszaladni, nem lemondani, hanem összehozni, megszülni, kideríteni, ez még nem a rák és nem a gyász. Kapiskálunk valamit a fröccs fölött, nevetünk még mindig, az arcom néha megnyúlik, észreveszik. Időben lefeküd-

ni, végiggondolni, elálmodni, elengedni, kisírni, nem visszavonni, nem megérteni akar-
ni. Fogjon már föl valami. Lakjon már jól az ép eszem.

Van ez a tolöszeikes fiú, akit időnként betolnak a négyes-hatos utolsó előtti ajtajához. Pont középre tolják, egyenlő távolságra a jobb oldali és a bal oldali leszállótól. Ettől csak lapjával lehet mellette elférni mindkét oldalon. Egyesek bosszúsak lesznek, aztán hirtelen lenyelik, látom. A betolást magát sose láttam, csak gondolom, hogy volt ilyen, mert ott van. Magától nem lehet ott. Nincs vele senki. Vagy van, de elbújik. Felfoghatatlan. Ott az a hatalmas test az elől nyitott ortopéd cipőjében, egy pokrócszerű poncsóval le-
takarva, és olyan az egész, mint egy magányos installáció. A kezét se látni, a poncsó
alatt van az is. Még a tolöszeike tolokája is a poncsó alatt van. Lehet, hogy nincs is keze.
Nem mozdul, nem néz senkire. Mintha neki lenne bármi szégyellnivalója.

Kell, hogy valami tanúja legyen annak, amit ilyenkor a világ a fiú körül – lapjával
vagy nem – csinál, mert különben ennek az egésznek semmi értelme. Mondja valaki,
hogy látott már valakit a poncsós fiú mellett, fölött, alatt, benne, különben megőrülök.
Magyarázza már meg nekem valaki azt a fiút.

Mennyit tud egy nap leforgása alatt változni a súlyom. Néha a hasam érzem a legne-
hezebbnek, néha mást. Hol elől, hol hátul. A fenekem nagy, nagyon-nagyon nagy, az
konstans, ahhoz ragaszodom. Van, amikor képes vagyok Jennifer Aniston lenni, aztán
az egész úgy múlik el, huss, hogy nem fér bele a szélesre tárt fenekem egy hintába se.
Egyszer voltam Brook Shields kiskoromban, tartott vagy három percig. Néha visszasí-
rom. Barbra is voltam, megnövesztettem az orrom, de nem bírtam sokáig, hamar el-
múlt. Brook 185 centi, mint én. Össze is tudok menni, csak akarni kell. Erősen valami
óvodai megaláztatásra gondolni, vagy kitalálni egyet, azt kell. És emlékezni arra, hogy
nem mások aláztak akkor sem, hanem én magamat. Szaniszpacinak se hívott szerin-
tem egy óvónő se, csak én találtam ki, és elhittem, hogy ez egy gyerekkori emlék. Borjuci
szerint Hajdú Péterrel sétáltam egyszer a rakparton kézenfogva, amikor Újpesten lak-
tunk. Szerintem nem, de elhittem neki, és azóta sokszor ezt sztorizom társaságban,
hogy izgalmasabbnak tűnjek. A vastag szemöldököm mindig csak hozzáképzeltem min-
denhez, azom se volt sose. Ő alacsonyabb volt, mint én, arra emlékszem. Kockás flanel-
inge volt, és műszakira járt, és izzadt a tenyere a tenyeremben. Volt valami menyasszo-
nya, aki otthagya.

Meg kéne szeretnem nagydarabnak lenni, nem elfújatni magam minden kis piszlicsá-
ré csicsa széllel.

Aki emberlány a testének a félhosszú kabát és a bőség nyújtja manapság a legnagyobb
biztonságot, annak ez az amúgy üdvös, de hirtelen ide-oda nyúláló huszonöt fok in-
kább istencsapása. Nem csak magamról beszélek, látom. A testhezálló, minista szép-
lányokon a büszkeséget, a magamfajta túlóltözötteken az elnézést kérő izzadást. Mi
ugyan le nem vesszük. Bocsánat.

A Grecsó apja, az összes ifjú Benedek és kicsi Ignác apja, a Peti apja, a Judit apja, az
Olcsi apja, a Zsolti apja, a Molly apja, a Gyuszó apja és az én apám is úgy éltek át dol-
gokat, és az bennünk úgy maradt meg emlékezetté változva, ahogy senki másban, és
mégis nagyjából pont ugyanannyira. Valami ilyesmiről szól most a hétvégém. Nem te-

hetek róla, nagyon erős három nap ez, a piros betűs ünnepnek ehhez semmi köze. És nem azért sírtam ma délelőtt olyan közhelyesen egy temetőben, mert a halottakra gondoltam, hanem mert az életre gondoltam inkább, és arra, amit én meg a többiek mostanában észreveszünk belőle. Bele tudok zavarodni nagyon, hogy mi minek a részhal-maza, és hogy mi volt előbb, az életösztön vagy a betojás. Az urnás falon már rég túl voltunk, Nagyapáékon is túl voltunk, két nagy lyukú kukán és a rohadásszagú állóvízes kúton is túl voltunk, amikor megkérdeztem minden mindegy fejhangon Anyát, igazgatva a csípőhájamon az összeizzadt pólót, rá se nézve, meg egyáltalán, semmire se nézve, hogy ugye van egypár barátnője a korosztályából, akinek nincs a mai napig unokája. Hosszan mondta, hogy igen, van, összetett mondatokban, sok névvel és felsorolással. Vigasztalt engem, hogy nincs unokája.

Azt vettem észre, hogy amióta ilyen felfokozott idegállapotban van az ország-világ, az utcanépe és mindenkifia-borja, azóta hajlamos vagyok egy ablakon beszűrődő tavasz-köszöntő kici-kacagást hisztérikus őrjöngésnek, egy pohárköszöntőt alkoholizmusnak, a napsütést meg zseblámpának vélni.

Tegnap este a szpotlámpák (pálmák?) alatt jó morzsásan félbevágtam, megkentem egy hatalmas sóskilfit rámával (delmával?), beletömtem egy csomó borjúparizert meg hullámosra összevissza vágott trappistát, beleharaptam hozzá a cébéás paradicsomba, ami belül is annyira piros volt meg finom, hogy kiégette a retinámat meg a memóriaközpontomat (?), és ott lett a jászapáti kemping kompletten. Még Apa (dacia?) és Nagy (kispolski?) is beköszönt. Köszönöm, Anya.

Nekem arról, hogy ketyegő biológiai óra, mindig az jut eszembe, hogy jó, én mostanában az inzulinpumpámon szoktam megnézni, mennyi az idő.

A szembeablakban könyöklő néni és köztem az a különbség, hogy neki van könyöklőpárnája. Nézzük egymást, mint két csárszbronzon, hogy ki bírja tovább. Pisztolytartó táská, párkány, ravasz, szivacspárna, farkasszem, dioptriás. A néni nyer. Mondom, van könyöklőpárnája.

Cégyügi megbeszélgetés.

Egyik. Szól a gyártásról, a dolgok állásáról, határidőkről.

Másik. Szól a menedzsmentről meg a nyári szabadságok összeegyeztetetőségéről.

Harmadik. Reflektál. De, azonban, lényegében, egyetértek.

Én. Nagyon tetszik a pólód.

Az ismerőseim egy része csinos énekes és színésznős ruha-összeállításokat lájkol angol nyelvű bulvármagazin-oldalakról, más müllerpétert csilláut zenével, a harmadik mobilképet a badacsonyi szuvenír sörnyitós fabránerről, a többi meg a félelmeit státusozza jópofaságig. És ezek mind én is vagyok, mikor melyik. Nem nagyon vagyok ilyenkor elnéző magunkkal.

Übü mama ma reggel szép szavakkal a lelkünkre kötötte, hogy ha Natása, a távol-keleti divízióvezető kérdez tőlünk valamit, akkor legyünk határozottak, ne nézzünk félre, ne mondjuk, hogy nem tudjuk, mert Natásának van érzéke a testbeszédhez, Natása igenis a jekatyerinburgi egyetemen tanult péhádé öberkörpermaszter reklámpsziológiaiát.